

CAIGUT EN L'OBLIT pàg 3
Pere Falqués, l'arquitecte desconegut que va saber modernitzar la metròpoli

BÀSQUET pàg 18
Maria González, del SESE: força i resistència per superar dues lesions greus

línia ^{16 anys} Nou Barris

Abril 2025 · Núm. 175 · linianoubarris.cat

Les famílies uneixen forces a favor de l'escola pública

La Coordinadora d'AFA 9 Barris celebra una trobada per reivindicar "més inversió" contra la segregació escolar pàg 10

"Això és Barcelona"

Una obra de teatre veïnal reivindica la Zona Nord pàg 10

Foto cedida

A FONS pàgs 12 i 13

El passat esclavista de la metròpoli: ni fets aïllats ni un 'negoci' d'uns quants

ESPATLLATS pàg 10

Queixes a Torre Baró i Vallbona pels ascensors

SUCCESSOS pàg 10

Dos detinguts pel crim de Porta del 21 de març

Via Júlia
ASSESSORS

Honestat i servei, el nostre valor

Assessorament i Contractació d'Assegurances

- Llar, Empresa, Vehicles...
- Arrendaments
- Responsabilitat Civil
- Assegurança de comunitat
- Convenis col·lectius
- Pensions

Oficines Centrals · Via Júlia, 61 · 08042 Barcelona · Tel. 933 506 400
Delegació · Via Júlia, 46 · 08016 Barcelona · Tel. 935 210 640

Segueix-nos a:

www.viajulia.com

Aquell matí
es despertava amb roses
que s'alçaven ben tímides
entre els dits de la gent.
Roses que parlaven
d'amor sota un sol
de primavera. A cada
flor, promeses, i entre els
seus pètals, secrets. Era
un dia bonic, dels que
fan la ciutat més gran.

Celebrem Sant Jordi!

23 d'abril de 2025

Passeig de Fabra i Puig

entre l'avinguda de la Meridiana i la plaça del Virrei Amat

De 8 a 20 h:

Parades de llibres amb signatures d'autors · Concurs de lletres

Regals per a clients de les botigues del passeig

17.30 h:

"Festa sobre rodes", espectacle itinerant d'animació de la cia. Més Tomàquet

Una història de

Sant Jordi

Ajuntament de
Barcelona

Districte de
Nou Barris

El modernitzador desconegut

» L'arquitecte modernista Pere Falqués va ser l'encarregat de transformar diferents punts de Barcelona
 » Un nou llibre repassa la història d'aquest home nascut el 1849 per tal de rescatar-lo de l'oblit

Falqués és un dels responsables de la modernització de la metròpoli. Foto: Ajuntament de Barcelona

Laura Santos
BARCELONA

Quan parlem de modernisme català i d'arquitectura, probablement el primer nom que ens ve al cap és el d'Antoni Gaudí. El seu llegat artístic és reconegut internacionalment gràcies a obres com la Sagrada Família, la Casa Batlló, la Pedrera i el Park Güell, entre moltes altres. Gaudí és un dels arquitectes catalans més reconeguts i admirats de la història i, sens dubte, ha definit la imatge cultural de Barcelona de cara al món.

Fenòmens com el de Gaudí, però, sovint condemnen a l'oblit altres figures de la mateixa època que també van tenir un paper rellevant en la projecció de la metròpoli. És el cas, per exemple, de Pere Falqués, un home nascut al barri de Sant Andreu de Palomar, a Barcelona, el 31 d'octubre del 1849 –7 anys abans que Gaudí– i que va encarregar-se de modernitzar diferents indrets de l'àrea metropolitana de Barcelona.

Intentant treure de l'ombra la seva trajectòria, el professor d'Història de l'art a la UB i especialista en arquitectura del segle XIX Joan Molet n'ha fet la primera monografia íntegra, titulada *Pere Falqués, l'arquitecte municipal de la Barcelona modernista*.

LA MODERNITZACIÓ METROPOLITANA

Falqués va ser arquitecte municipal dels ajuntaments de

Sant Andreu de Palomar (1874-1882) i de Sant Martí de Provençals (1875-1889) abans de la seva annexió a Barcelona, així com de Badalona (1878-1890) i, finalment, de la capital catalana (1899-1916). En tots els casos, Falqués va destacar per grans projectes que van ajudar a transformar uns municipis en ple creixement demogràfic, social i econòmic el segle XIX.

Molet explica que, al llarg de la seva trajectòria, "a Falqués se li van encarregar una sèrie d'edificis municipals, equipaments, museus, escoles i projectes per millorar la xarxa d'aigües, el

Falqués va ser l'encarregat del disseny de l'emblemàtica Font de Canaletes

proveïment d'aliments o l'enllumenat dels fanals". Segons l'historiador, la projecció de les construccions i de les reformes de Falqués va acabar elevat la capital catalana a una "ciutat de primer ordre", sobretot després de l'èxit de l'Exposició Universal del 1888, "quan Barcelona aspira a convertir-se en una ciutat cosmopolita".

Com a arquitecte municipal de fins a tres municipis diferents a la vegada, la quantitat d'obres de Falqués és força gran. Entre els projectes més notoris hi ha l'obertura del Passeig de Santa Eulàlia, obra vital feta a Sant Andreu que no més va crear una de les prime-

res rambles destinades a l'oci ciutadà a la metròpoli, sinó que també va esdevenir una via de comunicació cabdal per connectar el centre d'aquest municipi amb el seu nucli antic al barri de Santa Eulàlia (actualment al barri de Vilapiscina, al districte de Nou Barris).

També va ser el responsable de la construcció de mercats municipals com el del Clot, a Sant Martí, el de Maignon, a Badalona, i el de Sants, i la seva fama com a arquitecte va créixer gràcies a projectes com la remodelació de l'edifici d'*El Casino La Ilustración*, a Sant Andreu –entitat central de la vida andreuca–, o la reforma d'una de les sales del Gran Teatre del Liceu l'any 1883. Fins i tot va ser Falqués qui va desenvolupar la part del pla Cerdà de la zona municipal de Sant Martí.

Curiosament, l'obra d'aquest arquitecte és tan present i desconeguda alhora que el gran públic probablement no és capaç de reconèixer la seva autoria en els grans símbols urbanístics barcelonins. En concret, és el responsable del disseny de l'enigmàtica Font de Canaletes, dels bancs-fanals del Passeig de Gràcia o dels fanals del Passeig Lluís Companys, a l'Arc de Triomf, durant la seva etapa com a arquitecte municipal de Barcelona, en un moment de modernització de l'enllumenat de la ciutat.

CAURE EN L'OBLLIT

Podríem continuar parlant de l'extensa obra de Falqués que encara continua viva avui dia i

que, d'una manera o altra, ha configurat la base de les infraestructures actuals de la metròpoli. Malgrat la seva importància, però, el reconeixement que té actualment a la ciutat és escàs. Molet creu que l'oblit col·lectiu de Falqués –i de moltes altres figures rellevants de l'arquitectura urbana– s'ha produït en el marc de "tota una generació d'arquitectes que van coincidir amb genis com Gaudí, que ho han eclipsat tot", especialment en l'eclosió d'una època com el modernisme caracteritzada per ser "molt vistosa, cridanera i que llueix molt".

"Va començar amb obres acadèmiques, però va passar a unes formes agosarades"

En aquest sentit, figures com Falqués, "que no van arribar a la vistositat de Gaudí, van passar a ser secundàries", reflexiona Molet, afegint que els grans noms com "Domènech i Montaner són els que es van endur l'interès i les investigacions dels historiadors". "Al final, som els historiadors els que posem el focus en un personatge o en un altre, i d'això depèn que després siguin coneguts o no", admet.

A grans trets, doncs, la història ha considerat Falqués un arquitecte "secundari", reitera Molet, que "es va acostar a un estil modernista, però que no el va arribar a assimilar". Un fet

que l'expert defensa que no és un impediment per valorar l'impacte de l'arquitecte. "Falqués comença amb unes obres molt acadèmiques, però després desenvolupa un llenguatge propi amb unes formes molt agosarades i controvertides a l'època, fins al punt de semblar extravagants", remarca.

LA PRIMERA PEDRA

Molet ha estat els últims 35 anys estudiant la figura de Falqués per èpoques. Finalment, ha arribat el moment d'aglutinar-ho tot en una monografia, però, lluny de ser un document definitiu que resumeixi la trajectòria de l'arquitecte, és la primera pedra per iniciar noves investigacions sobre el tema. "Amb el llibre em proposo donar a conèixer el que se sap de Falqués, però també ordenar la documentació que existeix sobre ell", diu l'historiador. "Moltes vegades se li han atribuït coses que mai han estat registrades", puntualitza, afegint que, per aquesta raó, s'ha limitat "a posar-ho tot en ordre i a investigar el que sí que està registrat".

Per tot plegat, Molet reconeix que el llibre intenta sintetitzar al màxim la vida i l'obra de l'arquitecte, però que encara hi ha molt per fer i nombroses línies d'investigació possibles, començant per intentar trobar "tot el que és de Falqués però que no consta com a tal". Quines deuen ser, doncs, les obres d'aquest arquitecte desconegut que encara resten oblidades a la metròpoli? Potser alguna altra investigació ho aclarirà.

Tribuna

El polític i el representant veïnal

per Xavier Marcé, regidor de Cultura i Indústries Creatives de l'Ajuntament de Barcelona i regidor de Nou Barris

Foto: Arxiu

La relació entre els responsables polítics municipals i les associacions de veïns no sempre és fàcil, cosa que és comprensible. A uns els toca observar la realitat de cada barri i exigir les millores necessàries, i als altres administrar els recursos disponibles i prioritzar-los en funció de la urgència que exigeix cada projecte. L'associació analitza la feina del polític segons els interessos del barri, i el polític ha de fer-ho segons els de la ciutat o, com a mínim, del districte. És fàcil entendre que es tracta d'una dialèctica que sovint genera frustració per a totes dues parts, perquè a una li costa veure complertes les seves necessitats i a l'altra li costa trobar solucions immediates per a problemes que moltes vegades són evidents.

Salvant les pràctiques poc adequades d'alguns polítics que al llarg de la història han abusat de la promesa fàcil sense dotació econòmica, aquesta dinàmica disfuncional només pot solucionar-se amb diàleg i honradesa en els postulats de cada part. No tot és possible i, a més, no ho és alhora. Convé recordar-ho per guanyar eficàcia en les accions municipals i per aconseguir complicitat amb els representants veïnals. Un compromís polític ha de basar-se en tres punts: el necessari consens veïnal, l'existència d'un pressupost i l'inici de les successives parts que componen l'execució efectiva d'un projecte.

El consens veïnal és imprescindible, però no suposa només l'acceptació lineal d'allò que exigeixen alguns veïns, tinguin o no una acceptada legitimitat. En el moment que ens toca viure, la representativitat associativa és excessivament fràgil, i convé ampliar el focus per recollir un nombre d'opinions més gran. Tampoc suposa la imposició directa de programes municipals justificats des d'una mirada glo-

bal que analitza els problemes de la ciutat (i dels seus barris) des d'una planificació allunyada de la participació veïnal i induïda per mitjans de comunicació o per opinions parcials. El consens veïnal requereix temps, dades objectives i molt diàleg obert a multitud de visions.

L'existència d'un pressupost és determinant, perquè, sense això, tota proposta pot convertir-se en lletra morta, en compromís vacuï, el que és pitjor, en desconfiança social. Tot polític honest sap que la promesa ràpida pot generar rèdits a curt termini, però probablement l'enfonçarà en el pou de la desafecció a mit-

El consens veïnal requereix temps, dades objectives i molt diàleg obert a multitud de visions

jà termini. Així i tot, l'existència d'un pressupost tampoc assegura el desenvolupament d'un projecte, perquè cal iniciar-lo i complir les diverses –i de vegades complexes– fases necessàries per dur-lo a terme: programes funcionals, dinàmiques participatives, projectes executius i, al final, licitacions. I en aquest llarg i administratiu recorregut poden sorgir multitud de problemes que de vegades retarden o fins i tot impossibiliten la seva execució.

No és còmode explicar aquest complex procés als veïns. S'entén, encara que no està tan allunyat, conceptualment, de centenars de petites coses que afecten la nostra quotidianitat: el retard inexplicable d'una reparació automobilística, la burocràcia d'una de-

núncia policial, el debat incomprensible amb una agència d'assegurances o la incompetència (certa o no) d'un lampista.

De vegades, el polític ha de prendre decisions emparades en un marc general, que ha estat contrastat en el conjunt de la ciutat i que xoca amb la mirada contrària d'un determinat territori. I hi ha cops que aquesta mateixa demanda territorial no té encaix a escala de ciutat. Com han d'afrontar-se aquesta mena de dilemes? No hi ha resposta fixa ni exemple que es converteixi en manual d'ús permanent. Quan això passa, que passa, només queda exercir les mútues responsabilitats i esperar que el temps atorgui raons.

A tots els districtes i barris de Barcelona, aquest tipus de debats són el pa de cada dia. I a Nou Barris, encara més, perquè la seva història està plena de demandes socials necessàries. Debats oberts com el de l'àrea verda (aparcaments) de Canyelles, la zona d'esbarjo per a gossos de Porta, el carril bici de Valldaura, el Triangle d'Aiguablava o la mobilitat i el transport públic a la Zona Nord. Són debats justos i necessaris, i alhora complexos, perquè estan subjectes a una enorme quantitat d'opinions, així com a problemàtiques tècniques.

Quan arriba el moment de valorar i de contrastar la reivindicació, els informes tècnics, la disponibilitat de recursos i la viabilitat administrativa, les decisions pesen tant com les responsabilitats. És just en aquest moment quan la relació entre l'associació i el polític adquireix aquest punt dramàtic que dona sentit a la gestió democràtica dels serveis públics. Un debat que requereix participació, transparència i legalitat, a més de la solució necessària a multitud de reivindicacions socials.

Aquí es piula

Tuits en paper

@esparverblau

Al cor del Parc Natural Sant Llorenç del Munt, curses de cotxes, motos, bicicletes, marxes... Impossible sentir-hi un ocell i els sons de la natura. A part del sentit comú, hi ha estudis que diuen que, com més soroll humà, menys animals. Quin és l'objectiu d'un Parc Natural, doncs?

@laurevega

A Idealista, de 4.753 habitatges a Barcelona en un clic passes a 1.364. Més del 70% "de temporada". És urgent acabar amb aquest frau. És imprescindible que es blindi l'habitatge de l'especulació. No pot haver-hi treva fins a arrencar les ciutats de les urpes dels voltors.

@abel_riu

Dècades de negació del conflicte lingüístic per part de la classe política han deixat els catalans absolutament desprotegits per part de les institucions i el país totalment a la intempèrie. Reprendre la iniciativa en defensa dels nostres drets nacionals és cada cop més urgent.

@perfilomega

La gent es queixa que el comerç local s'està morint perquè els joves ja no volen fer-se càrrec d'aquesta mena de negoci. Però el propietari del comerç que funciona perquè va comprar el local fa 40 anys i no paga hipoteca el traspassa per 600.000 euros, més un lloguer de 3.000 euros al mes.

Editor-Administrador: David Centol i Lozano
Director General: Marcelo Villanueva
Director Editorial de Línia i Cultura B: Amau Nadeu
Director Editorial dels webs temàtics: Quim Miró
Director d'Espai Línia: Andreu Asensio
Directora Editorial d'Orgull: Mar Sifre
Directora d'Art i Nous Formats: Marga Moreno

Subdirector d'edicions Línia als districtes de Barcelona i de Cultura B: Albert Ribas
Subdirector d'edicions Línia a l'àrea metropolitana de Barcelona: Francisco Javier Rodríguez
Subdirectora de Digital: Anna Corbatera
Línia: Laura Santos, Guillem Francàs i Raül Martínez (BCN), Olga García (Vallès), Rubén Hidalgo (Bar-

celonès Nord), Roger Jiménez (Baix Llobregat i L'H), Toni Delgado (Esports) i Pau Castellote (xarxes)
Cultura B: Joana Justícia
Webs temàtics: Pere Giménez i Maria Cerezuela
Disseny gràfic: Susana Dicenta
Controller: Mauro Favieri
Distribució: Andrés Meca i Pablo Favieri

Els semàfors

Coordinadora d'AFA

La Coordinadora d'AFA 9 Barris va organitzar el 5 d'abril una jornada de treball per reivindicar i elaborar "un pla de rescat de l'escola pública i inclusiva" per lluitar contra la segregació escolar. Hi van participar desenes d'AFA.

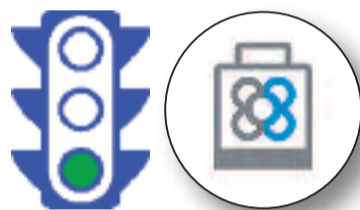
pàgina 10

CC Zona Nord

El Centre Cívic Zona Nord ha estrenat l'obra *Bienvenidos a Barcelona a 15 minutos*, que recull la memòria de Torre Baró, Vallbona i Ciutat Meridiana. El projecte surt de la companyia Con Cebolla, una iniciativa que impulsa el mateix equipament.

pàgina 10

Barcelona Comerç

La Fundació Barcelona Comerç continua impulsant la Capitalitat Europea del Comerç de Proximitat, i el passat mes de març va presentar el seu model de comerç local a Bari, Itàlia, en una jornada dedicada a la revitalització comercial.

pàgina 14

El + llegit

Línia Nou Barris.cat

- 1 **Ja pots votar els Premis Nou Barris 2025: coneix aquí les 23 candidatures**
- 2 **Sandra Gómez: "Ara tinc més confiança en mi mateixa"**
- 3 **Pas endavant per acabar amb l'ocupació de l'edifici d'Els Propis**
- 4 **Coneix les entitats candidates als Premis Nou Barris 2025**
- 5 **Coneix els candidats als Premis Nou Barris 2025 en la categoria d'homes**

La clau

Llibreries cooperatives o associatives

per Marina Reig, membre de la Xarxa d'Economia Solidària

Foto: Aleix Freixas/ACN

A Barcelona hi ha més de 250 llibreries. I no sembla que la venda de llibres en paper estigui baixant, contra tots els auguris de qui defensa el format digital a capa i espasa. Les llibreries estan demostrant una notable capacitat d'adaptació davant dels desafiaments de la digitalització, la competència i els canvis en els hàbits de consum. Encara que pateixen pressions econòmiques i socials, especialment en la banda dels alts lloguers a la ciutat, el seu paper com a centres culturals i la seva connexió amb la comunitat les mantenen com un element vital de la vida literària i cultural.

Ara que ve la gran festa del llibre en paper per excel·lència, volia fer valdre les llibreries que funcionen en format cooperatiu o associatiu; algunes més antigues, altres de recents, però totes amb un eix comú. I és que són llibreries que funcionen complint els principis de l'economia i de la cultura solidària i comunitària. I quins són aquests principis? Resumint molt: equitat, treball digne, governança horitzontal, compromís amb l'entorn i, en el cas de les associacions, l'aspecte més comunitari d'autoorganització. Sona molt hippie, però no és més que una forma de comercialitzar cultura escrita sortint-se de la lògica capi-

talista, que ja sabem que no ha deixat cap sector d'activitat lliure de les seves urpes.

Jo sento un plaer autèntic quan entro en una llibreria i olo-ro el paper, no les ofertes i els *best-sellers* impulsats per campanyes de màrqueting agressives o premis comercials. Llocs on es fan petites xerrades, on tennim l'oportunitat de conèixer autors i autors que volen transformar el món amb els seus llibres, i on es fan activitats per a les persones del barri. I tornant al format dels llibres, el paper encara requereix el contacte amb una o un llibreter, anar a una botiga a comprar, trobar-vos, potser, amb una veïna i recomanar-vos un llibre. Tant de bo el llibre digital, que està en un 10-15% del total de la lectura, es quedi aquí, en aquest percentatge.

Per gaudir d'aquest Sant Jordi de manera diferent, proposo que ens informem de quines són aquestes llibreries, la majoria petites, però a rebentar de llibres interessants (també de ficció, no només d'assajos pesats i compromesos), i que hi fem un

recorregut com qui fa un recorregut pels bars de tapes un diumenge. Coneguem aquesta riquesa de la nostra ciutat i, per què no, trobem, si no la tenim, la nostra llibreria de capçalera. Jo tinc la meua: Capicua, a Gràcia, on el Pepitu em recomana llibres segons el que li explico que és el meu estat d'ànim: si estic cansada, només vull llegir novel·la negra; si se'm desperta la fúria feminista per algun cas recent de masclisme, algun llibre que em reconfirmi que hem fet algun avenç; si estic a punt de viatjar, algun volum d'autores o autors del lloc... Ui, aquesta justament no és ni cooperativa ni associativa... És local, del meu barri. Però ja ens entenem, oi?

Un llistat de llibreries cooperatives o associatives el podeu trobar a la pàgina web del Pamapam, que recull tota mena d'iniciatives per poder consumir i viure d'acord amb els nostres valors. I veureu que hi ha moltes llibreries. Potser podeu començar la ruta abans de Sant Jordi. Ens hi veiem!

Línia Nou Barris no comparteix necessàriament les opinions que els signants expressen en aquesta secció ni se'n fa responsable.

Les cartes d'opinió es poden enviar a: opinio@comunicacio21.com

A les xarxes

#Aranzels

#5A

#Israel

@salvadorilla: Impulsem el 'Pla Responem', amb 1.500 milions per defensar la ciutadania, les empreses catalanes i els sectors més afectats per la política d'aranzels de Trump.

@la_IAC: 5 d'abril. Barcelona plena de gent per reclamar el dret a l'habitatge per a la classe treballadora, no per especular-hi! Cal que ens organitzem i revertim la situació.

@LSanMartin: Israel assassina 15 paramèdics i diu que "eren terroristes". Els van enterrar en una fossa comuna. Un vídeo revela que era mentida.

Pensem-ho i triem consum de proximitat

per Josep Xurigué, doctor en Ciències Polítiques (UAB) i professor col·laborador de Govern Local i Innovació (UOC)

El consum de béns i serveis és una part imprescindible de les nostres vides i ha esdevingut, també, una forma de cultura i de relacionar-los amb un fort impacte en la fisonomia que prenen els nostres carrers i places; els barris i municipis on habitem. Així, podem distingir entre espais centrals de l'urbs, amb petjada global, on s'exposen les insígnies internacionals del comerç, de la moda i de l'equipament de la persona, i els espais locals: els barris on vivim i on marques arrelades duen el cognom dels nostres botiguers i paradistes. Tot plegat són paisatges urbans i comercials diferents que no haurien de segregar la ciutat.

Destinem una tercera part de la nostra renda a consumir els béns i serveis que necessitem per viure. El consum és, per tant, una activitat rellevant que té un fort impacte en l'estructura de valors, econòmica, urbanística i cultural de la nostra societat local, metropolitana, catalana i europea. Té un impacte en les respostes que donem als reptes del nostre temps: quina globalització, europeïtzació i urbanització volem? Com lluitem contra el canvi climàtic? Volem una economia productiva sòlida, amb negocis familiars i oficis especialitzats?

La resposta a aquestes i a d'altres preguntes també és a les nostres mans com a persones consumidores. Cada dia fem múltiples actes de consum. Sovint automatitzats. Tanmateix, que sigui un acte quotidià i recurrent no treu lloc a la necessitat d'aturar-nos un instant i avaluar les alternatives que tenim i el fort impacte agregat que tenen les decisions que prenem, en nosaltres i en la vida col·lectiva. Conduïxen les xarxes socials les nostres decisions de compra a cop d'algoritmes o les conduïm nosaltres guiats per la nostra consciència? Entre el consumisme i el *consumerisme* hi ha tota una gradació de respostes a donar.

El dia 15 de març celebrem el Dia Mundial de les Persones Consumidores. Per tant, un dia que ens ateny a milers de milions d'humans que habitem el planeta. Per ser justos, hauríem de descartar una bona pila de milions de persones que viuen en condicions precàries, sense accés als béns i serveis essencials, enmig de les guerres o dels estralls climàtics en diferents regions del globus.

Tanmateix, com deia el president John F. Kennedy en un discurs pronunciat el 1962, tots som persones consumidores. Per tant, som molts els que podem fer un bar-

ri i una ciutat millors cada dia des del poder que alberguen les nostres decisions de compra. Kennedy obria una nova dimensió dels drets econòmics. En el mateix discurs, va plantejar quatre drets fonamentals de les persones consumidores: a la seguretat dels productes i serveis, a una informació veraç, a elegir i a ser escoltades en les reclamacions i greuges. Drets que troben en la proximitat un espai propici per ser garantits amb la professionalitat dels comerços amb ofici.

Un comerç i un consum de proximitat que ens interroga. Militem en un consum de proximitat que afavoreixi la vida de la nostra comunitat? Amb els nostres pastissers, forners, xarcuters, ferreters, restaurants a prop de casa... Comprem a les parades del mercat i alimentem unes cadenes de subministrament més àgils i curtes que s'inicien en els pagesos del nostre país? Donem un nou alè als oficis que guarden els sabors i la memòria de la nostra cuina? Per qui i en quines condicions estan fabricades les peces de roba que vestim?

Foto: AJ. de BCN

No vivim en un món ideal ni som éssers exclusivament racionals. Les nostres decisions de compra estan afectades per emocions, desitjos i, de manera destacada, per l'evolució salarial en els darrers lustres: per la renda de la qual disposem. Necessitem formació, educació i inversió en la nostra economia i en les generacions més joves per fer-la més intensiva en coneixement, per generar més valor i valors afegits i per augmentar la productivitat i la competitivitat. Obtenir millors salaris pot contribuir a construir un model més ètic i conscient de consum.

Com demostren alguns industrials catalans de la moda, un jersei elaborat amb llanes reutilitzades i seleccionades pot durar molts més anys per la seva qualitat. I malgrat tenir un preu superior, des de tots els punts de vista serà més eficient que un jersei de preu baix, d'origen remot i poc ètic, amb un cicle de vida molt reduït i accelerat per col·leccions hiperefimeres, amb un preu, això sí, molt baix.

El consum de proximitat és l'altra cara del comerç de proximitat. Iniciatives pioneres i capdavanteres com el Defensor del Client de Barcelona Comerç, amb Luís Álvarez al capdavant, fan pedagogia de la necessitat de tenir com a infraestructura metropolitana del dia a dia una poderosa xarxa de comerços i de persones consumidores de proximitat, conscients dels seus drets i deures. Un fort teixit associatiu de comerç i de consum també és democràcia social, econòmica i, al capdavant, política, de baix a dalt, en acció. Als drets polítics els corresponen uns drets socials, econòmics i culturals que cal exercir.

Democràcia en acció és el lema del Parlament Europeu davant d'un món de desinformació, de *fake news* i d'extremismes on la llei del més fort torna a rivalitzar amb un món regulat pels drets i deures. Un món on la riquesa i la producció es concentra en grans grups, molt vinculats a la financerització de l'economia i als gegants tecnològics i on drets i deures (de les persones consumidores) corren el risc d'afeblir-se. Qui no s'ha sentit im-

potent en diàlegs robotitzats, sense fi, o amb centres deslocalitzats després de patir incidències en determinats serveis?

Hi ha un altre món que comença en les nostres decisions quotidianes. En els comerços i mercats dels barris on vivim, on arremem i on quedem vinculats pels afectes dels nostres. Per la confiança. No són espais de consum freds, sense ànima. Són llocs amb significat, on ens coneixen i on hi ha generacions a les dues bandes del taulell.

El 15 de març, com a Dia Mundial de les Persones Consumidores, també té un vessant pedagògic d'una ciutat més educadora per a les noves generacions. Per a uns adolescents que són vulnerables com a persones consumidores, assetjats per unes xarxes socials on les marques globals –amb eines i continguts de laboratori– poden alterar els seus equilibris emocionals i els inciten al consum de productes cars que no necessiten per ser feliços. No són els models ni les referències que necessiten els nostres fills i filles.

De manera silenciosa i sovint inconscient, els nostres actes de compra esdevenen veritables actes polítics. Actes que, de manera agregada, modelen la forma i el fons de les nostres ciutats i del nostre país en una direcció o en una altra. Pensem-ho bé!

Les millors perles

l'exprimer ministre britànic Boris Johnson ha reaparegut als mitjans anglesos. El motiu no és cap polèmica que hagi protagonitzat, sinó que l'ha atacat un estruç en un parc natural de Texas, als Estats Units.

l'entrenador de futbol José Mourinho ha tornat a protagonitzar un episodi surrealista a Turquia. Va perdre els papers després de la derrota del seu equip i va agredir l'entrenador rival, estirant-li el nas.

Un *tiktoker* va anar al Port de Barcelona amb un imant de neodimi de 200 quilos de força, un dels més potents del món, per veure què pescava. Amb la ximpleria va trobar una daga embolicada que podria resoldre l'escenari d'un crim.

La darrera moda a les xarxes consisteix a convertir fotos reals en imatges d'animació japonesa. Es fa amb el ChatGPT, que gasta un litre d'aigua cada cop que respon 10 preguntes. A aquest pas no ens recuperarem de la sequera.

Salvador Miret/ACN

LA FOTO

Línia i Barcelona Comerç impulsen un cicle de conferències amb els presidents dels eixos

ACORD ▶ Portar els presidents dels 23 eixos comercials dels barris de Barcelona a un local cèntric com és l'Espai Línia per parlar de quina és la seva aportació a la ciutat. De la mirada, les necessitats i les prioritats que plantegen. I tot plegat en el marc d'una visió global barcelonina.

Aquest és l'objectiu del nou cicle de conferències que han acordat impulsar els diaris *Línia* i la Fundació Barcelona Comerç i que, sota el títol de *Les altres centralitats: els eixos comercials dels barris de Barcelona*, vol contribuir a reforçar el comerç de proximitat en un moment de canvis i de transformació accelerada del sector.

El president de Barcelona Comerç, Pròsper Puig, i el director general del Grup Comunicació 21, Marcelo Villanueva, han firmat l'acord per a la celebració del cicle, que serà d'accés lliure i amb públic i que també compta amb el suport de Barcelona Difusió, l'agència pont entre la publicitat i el comerç local metropolità.

Els diaris *Línia* fa més de 20 anys que estan compromesos amb el petit comerç dels barris,

El president de Barcelona Comerç, Pròsper Puig, i el director general del Grup Comunicació 21, Marcelo Villanueva, firmant l'acord. Foto: Línia

donant-li projecció i visibilitat tant a nivell periodístic com publicitari, i ara hi sumen una tercera pota: aquest ambiciós cicle de conferències presencials a l'Espai Línia.

UN CICLE DE PRIMER NIVELL

El nou cicle amb els presidents dels eixos comercials dels barris de Barcelona comptarà amb

l'organització i la coordinació de l'equip professional de l'Espai Línia. Les conferències es duran a terme a la sala auditori i a cada sessió hi haurà una recepció al Cafè Espai Línia amb cafè i cava per als assistents, cortesia de *Línia*.

Les dates de les conferències s'aniran programant progressivament i aviat s'anunciaran

les primeres sessions, amb l'objectiu que abans de les properes eleccions municipals (maig del 2027) tots els presidents dels 23 eixos comercials dels barris hagin pogut passar per l'Espai Línia, al centre de Barcelona, a explicar els seus projectes i a enriquir un debat conjunt de ciutat que cal impulsar i reivindicar.

UN ESPAI OBERT A TOTHOM

L'Espai Línia (carrer Girona, 52) és el primer centre de comunicació de proximitat. El local, de 400 metres quadrats, està obert a tothom. A més d'exposicions de gran format, acull conferències i debats, i posa a disposició d'entitats i d'organitzacions, gratuïtament, una sala de conferències ben equipada.

Passat, present
i futur del
**Periodisme
LGTBI+**

Exposició oberta al públic

espai línia
c/ Girona, 52

La clau

Hauria d'haver lluitat més per casa meva

per Helena Afrodita, membre de la PAH de Barcelona

Foto: ACN

A Espanya, com a la lletra de *Lo que le pasó a Hawaii* de Bad Bunny, també s'està escrivint una història de desarrelament. La llar deixa de ser un refugi i es converteix en un privilegi inaccessible. Els fons d'inversió, els bancs i els grans tenidors apugen els preus dels habitatges a nivells impossibles, expulsant-ne famílies, estudiants i gent gran.

"*Quieren quitarme el río y también la playa*", canta Bad Bunny. A ciutats com Madrid, barris tradicionals com Lavapiés o Malasaña han estat transformats per habitatges turístics i grans inversions estrangeres. Els lloguers han pujat tant que molts habitants de tota la vida s'han vist obligats a abandonar la ciutat. A Barcelona, el problema encara és més greu. Amb una oferta limitada i una demanda disparada pel turisme i els *expats*, els preus superen els ingressos dels residents locals. A Màlaga, el turisme de luxe ha desplaçat famílies, convertint el centre històric en un aparador per a visitants. Aquest fenomen no només afecta les ciutats, sinó també les persones, despullant-les de la seva identitat i dels espais on desenvolupen les seves vides.

Fora de la península, la situació també és alarmant. A Puerto Rico, els incentius fiscals han disparat els preus, deixant molts locals sense accés a l'habitatge. Aquest desarrelament econòmic i cultural ha transformat barris sencers, prioritzant els interessos dels inversors estrangers per damunt de les necessitats de la població local. A les Canàries, molts habitatges s'han convertit en apartaments vacacionals, reduint-ne dràsticament la disponibilitat per als residents. Famílies senceres es veuen obligades a traslladar-se a fora de les illes o a viure-hi en condicions precàries.

A les Balears, el turisme de luxe ha transformat les illes. Moltes persones viuen en furgonetes, com a la pel·lícula *Nomadland*, mentre professors i metges que hi són destinats per oposició no poden trobar-hi habitatge assequible. Això afecta també serveis bàsics com l'educació i la sanitat, generant desigualtats en regions on la població local ja afronta una precarietat creixent. Aquesta situació, lluny de ser transitòria, s'agreuja amb la falta de regulació i la incapacitat dels governs locals de prioritzar els residents davant les demandes del mercat turístic.

La gentrificació no només afecta les persones. També desdibuixa les ciutats, fent-los perdre la seva perso-

nalitat i la seva idiosincràsia. Barris plens de vida local i de costums són reemplaçats per cadenes globals com Starbucks, McDonald's o Zara. A més, festes populars com les de Gràcia, les Falles, els *Sanfermines* o la *Tomatina* es veuen saturades de turistes, dificultant que els ciutadans en gaudeixin. Aquest excés col·lapsa transports i serveis, transformant les celebracions en esdeveniments irreconeixibles. En paral·lel, l'auge del turisme massiu posa en perill els idiomes locals, com el català, el basc o el gal·lec. Així, els llocs perden, no només la seva gent, sinó també els elements culturals que els feien únics.

Aquest desarrelament es reflecteix en la cultura popular. La pel·lícula *Nomadland* mostra com moltes persones ho han perdut tot per la crisi econòmica i l'especulació, veient-se obligades a viure en condicions precàries. Encara que pugui semblar llunyà, aquesta realitat també és present a moltes ciutats espanyoles, on famílies desnonades i lloguers impossibles són part del dia a dia. Aquesta situació no és un cas aïllat, sinó el resultat de polítiques que prioritzen el benefici econòmic per sobre del benestar social.

És fonamental informar-se i donar suport a plataformes veïnals com la PAH (Plataforma d'Afectats per la Hipoteca), que fa 16 anys que lluita. Aquestes organitzacions han aconseguit aturar milers de desnonaments i visibilitzar la problemàtica, però la seva lluita necessita un suport més ampli. També és necessari denunciar l'especulació immobiliària i exigir polítiques que garanteixin un habitatge assequible. No podem normalitzar que la llar sigui un luxe. És un dret. L'habitatge no només és un espai físic, sinó també un component essencial per a l'estabilitat emocional i social de les persones. Perdre una llar és perdre també una part d'un mateix.

Aquesta problemàtica no és inevitable, però la seva solució requereix decisions polítiques valentes i un canvi de paradigma. Urgeix una desmercantilització de l'habitatge a través d'una intervenció de l'Estat, avalada per l'article 47 de la Constitució, que garanteix el dret a un habitatge digne per a tots els ciutadans. Protegir les nostres ciutats i els nostres barris significa apostar per polítiques públiques que prioritzin les persones per sobre dels interessos econòmics. Només així evitarem que es repeteixi el que ja ha passat a altres llocs del món.

Comparteix aquesta realitat. Que no facin amb nosaltres el que li va passar a Hawaii.

“

No podem normalitzar que la llar sigui un luxe.

És un dret.

L'habitatge no només

és un espai físic,

sinó també un component essencial per a l'estabilitat

emocional i social

de les persones.

Perdre una llar

és perdre també

una part d'un mateix

”

Flaixos

@pilarcarracelas: Estan emetent una mini-sèrie alemanya ambientada a Barcelona amb actors alemanys que fan de catalans i es creuen més la catalanitat que nosaltres.

@basanydebaix: La meva treballadora que ve amb Renfe cada dia me n'explica una. Dissabte van estar aturats una hora i mitja. Va arribar a casa a les dues de la matinada.

@SofiaSici: Això sembla ciència-ficció, però és real. Un jove de 16 anys construeix un robot que menja escombraries per salvar els oceans. Sense experiència. Sense contactes.

DISTRICTE LGTBI

El passat, el present i el futur del periodisme LGTBI+

■ L'Espai Línia (carrer Girona, 52) presenta l'exposició audiovisual *Passat, present i futur del periodisme LGTBI+*, que repassa com s'ha expressat el col·lectiu a través dels mitjans de comunicació al llarg de la història. Des del desert comunicatiu d'abans de la República, quan la pressió social, i també institucional, impedia qualsevol mostra de suport directe, fins a l'actualitat, un moment en què la normalitat progressa adequadament.

Entre l'una i l'altra, l'exposició reivindica l'etapa més important, la Transició, el moment en què van néixer les primeres publicacions LGTBI+ a Catalunya i quan es van construir els grans referents del col·lectiu.

Andreu Asensio, comissari de la mostra, explica que, "si bé fins al franquisme hi havia una certa tolerància respecte a les relacions privades, a ningú li passava pel cap reivindicar obertament el que avui entenem com a periodisme LGTBI+, perquè podia significar, com a mínim, la mort social".

Després de la negror de la dictadura es va obrir una llum durant la Transició. "Per-

sones com Armand de Fluvià, Jordi Petit, Maria Giral o Empar Pineda van desafiar la legalitat franquista i van posar les bases de la normalitat que vivim avui dia, tant a través de la premsa especialitzada com amb les se-

La Transició va ser el moment en què van néixer les primeres publicacions LGTBI+ a Catalunya

ves aparicions als mitjans de comunicació massius per explicar la realitat del col·lectiu LGTBI+", declara Asensio.

REPÚBLICA I TRANSICIÓ

L'exposició s'inicia amb una cronologia que repassa algunes de les dates clau del procés de normalització del col·lectiu als mitjans de comunicació. Els anys de la República són uns anys de llibertat, tot i que les

convencions socials encara són massa estrictes perquè l'homosexualitat es pugui viure públicament.

En el marc de la Transició, l'exposició repassa les diverses publicacions especialitzades que van començar a aparèixer a Catalunya a partir del 1975. En són exemples *Debat Gai*, *Infogai*, *Revista Lambda*, *Dones en Lluita*, *La Pluma*...

Per acabar, l'exposició ofereix una reflexió sobre com ha de ser el futur de la comunicació inclusiva amb el col·lectiu. Cal abordar les qüestions amb naturalitat, incloure el col·lectiu en notícies positives i no només en l'àrea de successos o reivindicacions i, sobretot, cal consultar les fonts autoritzades a l'hora d'informar.

Impulsada per l'Espai Línia i comissariada pel periodista Andreu Asensio i la dissenyadora gràfica Marga Moreno, *Passat, present i futur del periodisme LGTBI+* és una aposta singular i atrevida pel periodisme LGTBI+ i la manera com es va desenvolupar, des de la República fins a l'actualitat.

FLAIXOS AMB ORGULL

Taller sobre els vincles amb l'ex

"Vols ser la meva futura ex?" és la pregunta que planteja el taller que tindrà lloc el 5 de maig a les 17 hores al Centre LGTBI.

L'activitat girarà al voltant de les experiències lèsbiques i bisexuals i les seves narratives a través de ficcions, música i trajectes vitals personals.

L'objectiu és estudiar algunes de les formes alternatives en què l'exnòvia es reconstrueix al present d'una altra, reconstruir la idea de l'ex i unir dos conceptes que semblen antagònics: exnòvia i futur.

Protestes contra la decisió d'Hongria

Més de mig centenar de persones es van manifestar a Barcelona contra la prohibició d'actes de l'orgull i manifestacions LGTBI+ a Hongria.

La protesta, en forma de concentració davant del consolat d'Hongria a la capital catalana, va tenir lloc després que el parlament hongarès aprovés una proposta del partit d'Orbán que nega el dret de reunió del col·lectiu LGTBI+.

Convivència fora de la norma

Què vol dir "conviu"? Per a quines estructures (familiar, vinculars) estan pensats els habitatges? Quines alternatives es proposen des de les dissidències, i quins límits i oportunitats presenten?

El Centre LGTBI organitza la taula rodona *Con-viure és més que viure: models de convivència i habitatge fora de la norma* el 14 de maig a les 18 hores.

El propòsit és intercanviar experiències sobre models d'habitatge i convivència alternatius als que imposen el mercat immobiliari i el model capitalista.

Foto: Espai Línia

Sexualitats i diversitat funcional, en una exposició al Centre LGTBI

Foto: Lili Marsans i Soledad Soler

■ *Metàfora Project* és una exposició fotogràfica participativa sobre sexualitats i diversitat funcional que vol oferir un qüestionament crític, des del plaer, a la sexualitat normativa i al capacitisme. Fins al 2 de juny es pot visitar al Centre LGTBI.

Patricia Carmona, que va tenir la idea original de la mostra, explica que va sorgir d'una experiència personal: "Pel meu trajecte vital com a persona amb diversitat funcional, m'he trobat amb moltes discriminacions dins de la sexualitat".

L'exposició *Metàfora Project* està formada per fotografies on persones amb diversitat funcional, que també són LGTBI+, mostren obertament els seus desitjos i fantasies sexuals.

Segons Carmona, parlar des del desig és una estratègia política: "Considerem que si podem modificar l'imaginari i que ens vegin com a persones desitjants i desitjables, podrem canviar la mirada". I afegeix, tot seguit: "I volem que això es reverteixi, no només en la sexualitat, sinó també en altres polítiques, com ara l'habitatge, el transport o la salut".

Metàfora Project és una mostra fotogràfica de Sida Studi en el marc del projecte *El teu cos, el teu camp de plaer*. La iniciativa engloba tallers sobre sexualitat, grups de suport i de conversa i una campanya audiovisual sobre les violències que pateixen les persones amb diversitat funcional.

L'Ajuntament continua volent implementar la zona verda d'estacionament al barri de Canyelles, una proposta que els veïns van rebutjar fa tres anys i que ara ha tornat a debatre's en un consell de barri extraordinari per decidir si, finalment, s'aprova.

Les AFA del districte s'uneixen contra la segregació escolar

» La Coordinadora d'AFA 9 Barris ha celebrat una jornada conjunta
» Demanen més accions a l'administració, que ja va fer un pla de xoc

EDUCACIÓ ▶ Les Associacions de Famílies d'Alumnes (AFA) del districte han fet un crit d'alerta contra la segregació escolar. Organitzades per la Coordinadora d'AFA 9 Barris, el passat 5 d'abril es va celebrar una jornada de treball per elaborar un "pla de rescat de l'escola pública i inclusiva", on van participar desenes d'associacions del districte.

La jornada va ser un acte col·lectiu on les diverses entitats van posar en comú els factors que provoquen la segregació i possibles solucions. "S'ha parlat d'eliminar la sobreoferta de places de l'educació privada-concertada o mantenir els grups de la pública per garantir la reducció de ràtios, entre altres", diuen des de la Coordinadora d'AFA en un comunicat a les xarxes.

La plataforma també reclama "més inversió i més especialització" en les seves escoles públiques. "Volem aspirar a un

La jornada va aplegar desenes d'AFA del districte. Foto: X (@docents080)

sistema que sigui excel·lent en l'àmbit educatiu i que alhora no plantegi tantes desigualtats que estan agreujades pel creixement exponencial de les necessitats socials i educatives en el sistema els darrers 20 anys", afegixen.

Per la seva banda, la Generalitat va anunciar el Pacte con-

tra la segregació escolar el 2024, on es comprometia a combatre aquesta problemàtica i a "assegurar les expectatives d'èxit de tot l'alumnat". Segons dades del Consorci d'Educació, un 16% dels alumnes del districte es van veure beneficiats per aquest pla de xoc al curs 2023-2024.

Crim al barri de Porta: un home, apunyalat en un pis

SUCCESSOS ▶ Crim de pel·lícula al barri de Porta, on els Mossos d'Esquadra van trobar, el passat 21 de març, un home de 58 anys mort de forma violenta en un domicili del carrer Valldemossa.

Pels volts de les onze del vespre d'aquell mateix dia, els Mossos van rebre un avís en què s'informava d'una persona estesa a terra, a l'interior d'un pis. Un cop els agents es van desplaçar

al lloc dels fets, van comprovar que l'home estava mort amb evidents signes de violència que apuntaven a un apunyalament.

La Divisió d'Investigació Criminal (DIC) de la Regió Policial Metropolitana Barcelona dels Mossos d'Esquadra es va fer càrrec de la investigació i el passat 3 d'abril es va fer la detenció d'un home i una dona de 29 i 25 anys per la seva presumpta relació amb el cas.

Foto: Albert Segura/ACN

Torre Baró i Vallbona reclamen la reparació d'ascensors clau

MOBILITAT ▶ Els tres ascensors que connecten Torre Baró i Vallbona, a través del pont del Congost, fa un any que no funcionen. Des de l'abril de 2024, aquest enllaç –imprescindible per salvar el fort desnivell entre els dos barris– obliga els veïns a recórrer llargues distàncies o utilitzar escales poc accessibles.

Segons Betevé, l'Ajuntament assegura que els aparells es van aturar per precaució, després de detectar-hi problemes estructurals. Malgrat això, la reparació avança a un ritme molt lent i els

aparells no es modernitzaran completament fins al 2027.

La situació ha generat indignació al veïnat, que considera que la connexió entre Torre Baró i Vallbona hauria de ser una prioritat. El consistori defensa que el projecte ja forma part del Pla de manteniment integral, que preveu renovar 29 ascensors abans del 2028.

Mentrestant, els veïns continuen demanant solucions més àgils i lamenten que la falta de manteniment castiga els barris amb necessitats de mobilitat.

Trencar els estigmes de la perifèria amb el teatre

L'obra es va fer el passat 29 de març. Foto cedida

TEATRE ▶ La història dels barris de Torre Baró, Vallbona i Ciutat Meridiana dels anys seixanta als noranta s'ha convertit en una obra de teatre. Es va estrenar el 29 de març al Centre Cívic Zona Nord, amb el nom *Bienvenidos a Barcelona a 15 minutos*, protagonitzada per veïns del districte amants de les arts escèniques.

Segons explica Àngela Barriuso, impulsora de l'obra, l'objectiu de l'espectacle és recórrer la història del barri que habiten "i fer-li un homenatge". "Parlem dels records, com ara l'ocupació del Cen-

tre Cívic Zona Nord que es va fer quan el cinema va tancar", exemplifica. De la mateixa manera, també es tracten problemes que es mantenen en l'actualitat, sobretot relacionats amb les comunicacions. "Hi ha dies que el tren no passa, tenim tres ascensors que fa un any que estan espatllats... Vivim en la incertesa", lamenta.

La proposta va sortir de la companyia Con Cebolla i barreja el caràcter històric amb el reivindicatiu. "Tenim la necessitat de dir que som aquí i que això també és Barcelona", conclou Barriuso.

Atenció psicològica via telemàtica

Psicoterapeuta · Psicòleg

Depressió, Ansietat, Estrès
Dificultats de relació

www.javiercentol.com

625 522 561

Numància, 52-54 Entresòl 4t
Barcelona

Un districte prioritari al Pla de Barris

» Nou Barris rebrà la inversió més gran en projectes socials municipals de tots els districtes de la ciutat
 » En els pròxims anys, l'Ajuntament crearà espais esportius, millorarà carrers i ampliarà zones verdes

PROJECTES ▶ Nou Barris serà el principal beneficiari del Pla de Barris 2025–2028, una política pública municipal que pretén reduir les desigualtats socials i territorials a Barcelona mitjançant inversions en diversos projectes. Per a aconseguir-ho, el consistori farà una inversió de 300 milions d'euros, amb un 24% d'aquest pressupost destinats al districte.

L'Ajuntament situa diversos barris com els més vulnerables en l'àmbit social de Barcelona: Ciutat Meridiana, la Trinitat Nova, les Roquetes, Vallbona, Torre Baró, Can Peguera, Verdun, el Turó de la Peira i la Prosperitat. Això fa que bona part d'aquests barris siguin prioritats per al nou pla, que enguany arriba a la tercera edició. Així, a Nou Barris es desplegaran diversos projectes amb impacte directe en l'educació i l'espai públic.

D'una banda, en l'àmbit educatiu, totes les escoles de la Zona Nord es transformaran en instituts-escola, amb l'objectiu de facilitar la transició entre etapes educatives i millorar

el procés d'aprenentatge dels alumnes. A més, s'impulsaran programes per potenciar la xarxa educativa.

D'altra banda, es realitzaran millores en els jardins de l'escola d'adults Freire, al barri de Verdun. També es millorarà l'entorn de l'escola Mercè Rodoreda, a la Prosperitat, per "millorar-ne els usos lúdics i familiars i facilitar la relació entre l'espai públic i l'escola".

En paral·lel, s'instal·laran zones dedicades a l'esport. A Torre Baró es crearà una nova zona de cal·listènia, per fer exercici a l'aire lliure mitjançant el pes del propi cos. Al límit entre Vallbona i la Trinitat Vella es renovaran els equipaments esportius del parc del Rec Comtal.

També destaquen les reurbanitzacions i reformes dels carrers de Sant Feliu de Codines, a Torre Baró, de Casals i Cuberó, al Verdun, o els avenços en la consolidació de l'eix de vianants del Balcó d'equipaments de Can Peguera.

Pel que fa a jardins i zones verdes, l'Ajuntament també millorarà els jardins de l'Amistat, al

Imatge grupal de la presentació del Pla de Barris. Foto: Ajuntament

barri de la Trinitat Nova, i ampliarà el parc de Font Magués.

OBJECTIUS DE CIUTAT

El nou Pla de Barris es vertebrarà entorn de tres eixos clau —educació i cultura; espai públic i accessibilitat; i habitatge i rehabilitació— i es completa amb estratègies transversals com la salut, el desenvolupament socioe-

conòmic i l'adaptació climàtica. A més, es coordina amb tres grans plans de ciutat —Endreça, Viure i Clima— que sumen esforços per donar resposta als grans reptes socials i urbans del conjunt de Barcelona.

Amb una inversió rècord de 300 milions d'euros, aquesta tercera edició esdevé la més ambiciosa feta fins ara: arri-

barà a 27 barris i beneficiarà prop de 438.000 persones. Tal com ha expressat l'alcalde, Jaume Collboni, el pla "neix de l'ambició i la determinació de trencar barreres per construir una ciutat més cohesionada, pròspera i saludable per a tothom". "Als barris d'avui ens juguem la ciutat de demà", afegeix el batlle barceloní.

“Al llarg de la història,
 <Anònim> va ser una dona.”
 VIRGINIA WOOLF

OBSERVATORI CULTURAL DE GÈNERE

Més de 10 anys treballant
 per la igualtat en la cultura

observatoricultural@gmail.com

L'any 2018 es va retirar l'estàtua d'Antonio López de Barcelona pel seu passat esclavista. Foto: Ajuntament de Barcelona

Encara que no ho sembli, la història de Barcelona està estretament lligada a un passat esclavista. Si bé molts poden pensar que l'esclavització, el comerç i el tràfic de persones, així com la seva explotació en plantacions de sucre i tabac, són fets que només van tenir lloc en indrets com els Estats Units, la veritat és que Catalunya i l'àrea metropolitana de Barcelona van participar activament en aquest negoci.

Perquè ens en fem una idea, entre el 1789 i el 1845, gairebé el 25% dels vaixells de negrers que van entrar a l'Havana (Cuba) eren embarcacions catalanes. A més, segons el mapa *Espanya esclavista* elaborat per Martín Rodrigo, investigador de l'Institut d'Història Jaume Vicens i Vives, de la Universitat Pompeu Fabra, avui dia encara perduren una cinquantena de rastres materials del passat esclavista metropolità. I, per si això no fos prou, les investigacions han confirmat fins a 40 noms d'empresaris, armadors, comercials i capitans de vaixells catalans que es van enriquir de tot plegat, entre els quals destaquen figures metropolitanes com l'economista Joan Güell Ferrer –pare del reconegut polític i mecenes Eusebi Güell– o el banquer i senador espanyol Antonio López.

El 25 de març, amb motiu del Dia internacional de memòria de les víctimes de l'esclavitud i del tràfic transatlàntic d'esclaus, es recorda anualment aquest passat, i des del *Línia* ho hem volgut fer de la mà de diferents experts en la qüestió. Amb ells resseguim la història d'aquesta herència esclavista i, a més, posem l'accent en la manera com s'està recordant. Com evocuem la memòria colonial de la nostra metròpoli, de la qual els nostres avantpassats van ser-ne participants actius?

UN FENOMEN EN DOS ACTES

Àngels Casals, professor d'Història Moderna a la UB, explica que hi ha dos moments essencials pel que fa a la presència d'un passat esclavista a l'actual àrea metropolitana. En primer lloc, a finals de l'edat mitjana, quan "Barcelona es transforma en un punt neuràlgic tant pel que fa a la venda com a la presència d'esclaus", afirma l'expert. En aquell moment, Casals assegura que fins al 15% de la població barcelonina eren persones esclavitzades, principalment "provinents del nord d'Àfrica, dels Balcans i del Mar Negre", les quals eren forçades a treballar com a mà d'obra en activitats portuàries en ciutats com Mataró o en àmbits domèstics –cases, tallers i obradors– de la capital catalana.

El segon període clau del passat esclavista metropolità se situa entre finals del segle XVIII i durant tot el segle XIX, un moment en què Barcelona es converteix, progressivament, en un centre mercantil fonamental per al tràfic transatlàntic i el comerç de persones. Al contrari que al segle

El passat esclavista de la metròpoli

A Barcelona i a la seva àrea metropolitana encara perduren restes materials, culturals i ideològiques de l'herència esclavista. No van ser fets aïllats. Tampoc un 'negoci' protagonitzat per uns quants. Resseguim la història de la mà d'experts i posem damunt la taula què queda de tot plegat

XV, però, aleshores es tractarà d'un negoci opac i no es farà de forma evident o directa a les costes catalanes.

De fet, David Martínez, professor d'Història a la UAB, relata que, d'entrada, en aquesta època "no hi ha constatació directa que els ports de Mataró o de Barcelona fessin comerç amb esclaus", sinó que, en tot cas, el negoci es va fonamentar en les inversions dels catalans al conegut com a "comerç triangular", una

ruta comercial esclavista el nom de la qual fa referència al trajecte que feien els vaixells a través de l'Atlàntic entre Europa, Àfrica i Amèrica per traficar.

En concret, el viatge era el següent: els bucs europeus anaven fins al continent africà per intercanviar els seus productes –armes, metalls i roba– per persones. D'aquí, els vaixells navegaven fins a terres americanes per vendre-les a propietaris de plantacions i, finalment, les embarca-

cions tornaven a Europa amb tota mena de productes, com sucre, tabac i cotó de les mateixes explotacions esclavistes. Un comerç on fer fortuna que, alhora, també implicava certes expedicions en les quals es raptaven homes, dones i nens de les seves comunitats d'origen, moltes de les quals desaparegudes avui dia.

QUI VA FER LA CIUTAT?

La participació catalana en el "comerç triangular" tenia dos ves-

sants. Per una banda, les cares visibles que capitanejaven els vaixells que traficaven amb persones esclavitzades i, per l'altra, els inversors: els que, a grans trets, van pagar tot l'entramat per fer negoci i enriquir-se.

Tal com explica Casals, "encara no s'ha pogut quantificar tota la gent que va invertir en el tràfic d'esclaus i quin impacte econòmic va tenir sobre el conjunt de la població". Ara bé, sí que s'ha pogut documentar la participació

Com ho reparem?

● A l'àrea metropolitana, i especialment a Barcelona, el passat esclavista i colonial és evident a l'espai públic. Basha Changue, formadora de l'organització SOS Racisme i exdiputada de la CUP al Parlament, remarca que s'ha fet poca cosa per retirar els símbols i les representacions que glorifiquen l'època colonial, malgrat tenir un "impacte en l'imaginari col·lectiu a l'hora de normalitzar la deshumanització de persones negres o de mantenir la jerarquia racial". En aquest sentit, Changue argumenta que, lluny de mirar-se de

Segons l'exdiputada de la CUP, la història esclavista de la metròpoli és un dels focus d'origen del racisme actual –especialment contra les persones negres–, cosa que, alhora, es tradueix en diferents formes de racisme institucional, com ara "la violència policial, l'exclusió residencial o el desemparament de les comunitats negres"; enumera.

Enmig d'aquest context, Changue destaca que l'educació i la memòria històrica colonial són clau. "Quan parlem de memòria colonial no és per viure instal·lats al passat,

No es tracta només de "resignificar carrers o treure estàtues", sinó de "trencar amb tots els discursos que deshumanitzen les persones no blanques"

forma crítica i amb coneixements de les implicacions racials que comporten, en realitat tot plegat són "símbols d'orgull a la ciutat".

A banda de la retirada de l'estàtua del banquer i esclavista Antonio López l'any 2018, no s'ha fet gaire res més per eliminar la ideologia colonial de l'espai públic. Tampoc per recordar el benefici econòmic que va suposar l'esclavitud per a la construcció de la ciutat. "Tot l'Eixample es va aixecar amb diners de l'exploració de colònies d'ultramar, així com el front marítim i el Moll de la Fusta", afirma Changue.

Què implica, doncs, no revisitar tot aquest passat de forma crítica?

sinó que entenem que només es pot projectar el futur si reparem l'origen del racisme actual, que per a nosaltres és clarament una conseqüència del passat colonial", afegeix la formadora de SOS Racisme, apuntant que només així serà possible un canvi de paradigma.

No es tracta únicament de "resignificar carrers i places o de treure estàtues", sinó de "trencar amb tots els discursos i relats que estan directament lligats a la deshumanització de les persones no blanques i que fomenten la violència sobre aquests cossos"; insisteix Changue. Almenys si es vol "construir un futur per a una Barcelona realment multicultural", conclou.

de figures de la burgesia catalana en aquest negoci esclavista. De fet, moltes són les grans personalitats de l'època modernista; homes admirats i glorificats pel pensament avantguardista i per ser els promotors dels grans avenços a les ciutats catalanes. Destaquen, per exemple, les inversions de l'indià i negrer Josep Xifré per fer els Porxos d'en Xifré, actualment al districte de Ciutat Vella, o el cas de l'esclavista Miquel Biada, popularment conegut per impulsar el primer ferrocarril peninsular entre Barcelona i Mataró.

Amb tot, continua Casals, "la gent que va invertir i beneficiar-se del tràfic d'esclaus també va ser la que després va pagar les cases de Via Laietana, del Passeig de Gràcia o de l'Eixample que s'estaven construint a l'època".

EL LLEGAT INCOMPLET

Davant d'això, com recordem, doncs, el nostre passat esclavista? O, millor dit, com tractem l'herència colonial d'una metròpoli quan la historiografia assenyalava que part de la construcció de la capital catalana es va fer a partir dels beneficis d'un negoci basat en el rapte, el tràfic i l'exploatació d'éssers humans?

Pel que fa a la memòria històrica, Casals apunta que cal fer "bona recerca per esbrinar tot el que no sabem i divulgar i explicar amb claredat i de forma objectiva tot el que s'ha descobert". A més, l'expert afegeix que "també s'ha de parlar de les conseqüències que tot això va tenir, tant en la societat que va beneficiar com en la que va perjudicar". I a partir d'aquí, insisteix Casals, actuar en conseqüència. "Després de presentar aquest debat al gran públic, el que no has de fer és posar noms de carrers als esclavistes, glorificar-los i fer-los homenatges o biografies apologetiques, sinó explicar qui eren realment. Que la gent sigui conscient del preu de la història i del fet que el benestar de les societats occidentals es va aixecar damunt d'això", sentència.

Per la seva banda, Oriol Regué, historiador especialitzat en esclavitud, treball forçat i migracions forçades i professor a la Universitat de Lleida, parla de la necessitat de construir aquesta memòria històrica més enllà dels esclavistes. L'emissió de documentals com *Negres. El passat esclavista de Catalunya* l'any 2023 o l'última exposició feta sobre el tema al Museu Marí-

En el negoci esclavista hi havia les cares visibles que traficaven amb persones i els inversors: els que, a grans trets, van pagar tot l'entramat per enriquir-se

"La gent que va invertir i beneficiar-se del tràfic d'esclaus també va ser la que després va pagar les cases de Via Laietana, del Passeig de Gràcia o de l'Eixample", diu Casals

tim –*La infàmia. La participació catalana en l'esclavitud colonial*– constaten que es tendeix a parlar d'aquest passat centrant-se, sobretot, en els negres catalans en comptes de posar el focus en les persones esclavitzades. Un prisma que deshumanitza les víctimes i que les col·loca com una conseqüència material d'un fenomen passat.

Quin és el problema d'aquesta narrativa? Regué creu que fa que l'esclavisme s'entengui "com un mal moral molt genèric" en el qual només "hi ha una condemna cap a l'esclavitud, però no es va més enllà dels esclavistes ni s'aprofundeix en la memòria de les persones que van interactuar i reaccionar a tot el que els van fer els catalans", reflexiona l'expert.

Com s'hauria de treballar, doncs, aquesta memòria des de l'òptica de les persones esclavitzades? Segons l'historiador, posant el focus en diverses realitats. Des de les més evidents, com ara la resistència de les grans revoltes contra els propietaris esclavistes, fins a les que s'obvien amb més facilitat i que, per exemple, estan lligades al dia a dia de les plantacions. "Una plantació de sucre podia arribar a tenir 300 esclaus. Això és una comu-

nitat que s'organitzava, que creava vincles, que es relacionava entre si i que vivia el seu dia a dia", diu Regué, per al qual "les formes de resistència no han de ser sempre heroiques i impressionants, sinó que també en formen part actes tan quotidians com el fet de tenir fills a la plantació". "Tot això existia i també mereix ser recordat. El llegat català de l'esclavitud no pot centrarse únicament en els esclavistes o pensar en els esclaus només com a xifres", conclou Regué.

Si bé aquest canvi de perspectiva pot semblar força trencador, la veritat és que ja fa anys que la historiografia el posa en pràctica. Ara bé, la realitat del debat públic és una altra. Sembla que encara estem lluny de poder parlar de les implicacions de l'esclavisme català des de tots els seus vessants, sense moralines i responsabilitzant-nos de la nostra herència colonial. La qüestió, al cap i a la fi, potser rau a preguntar-nos què estem fent avui dia per recordar tots els llegats.

Un reportatge de **Laura Santos**

L'Ajuntament bonificarà els impostos locals als comerços afectats per grans obres. Tots els grups municipals, excepte comuns i socialistes, han votat a favor d'aquesta iniciativa. Els comerços rebran bonificacions de fins al 80% de l'Impost d'Activitats Econòmiques.

Barcelona Comerç presenta la capitalitat europea a Bari

INICIATIVA ▶ Barcelona Comerç continua impulsant la Capitalitat Europea del Comerç de Proximitat (CECP) i, el passat 11 de març, va presentar el seu model de comerç local a Bari (Itàlia) en una jornada dedicada a la regeneració urbana i la revitalització comercial. L'esdeveniment, titulat *Comercio prossimo 1+1=3*, va reunir 150 comerciants, ciutadans i representants institucionals per debatre sobre polítiques de suport al comerç local.

Josep Xurigué, director adjunt de Barcelona Comerç, va destacar els paral·lelismes entre Bari i Barcelona, dues ciutats mediterrànies que aposten pel comerç de proximitat com a motor econòmic i social. També va posar en relleu la importància de situar aquest model en l'agenda europea per afrontar reptes com el relleu generacional i la pressió immobiliària. A més, va subratllar que la CECP vol donar resposta als desafiaments normatius i burocràtics que afecten el petit comerç.

Barcelona Comerç ha visitat Bari per la capitalitat. Foto: Barcelona Comerç

UN REFERENT EUROPEU

Durant la visita, Barcelona Comerç va mantenir trobades amb l'Ajuntament de Bari i entitats comercials per compartir experiències sobre la Capitalitat Europea, que té previst iniciar la seva primera edició el 2026 després d'un últim any de promoció de la proposta. Bari ha mostrat

interès a sumar-se a la iniciativa i ha invertit més de 12 milions d'euros en polítiques de suport al petit comerç.

Amb aquesta participació, la fundació referma el seu lideratge en la promoció del comerç local a Europa i obre vies de col·laboració amb altres ciutats europees.

Comerç i restauració, claus per al futur econòmic de la ciutat

DESENVOLUPAMENT ▶ L'Ajuntament ha situat el comerç i la restauració com a dos dels sectors que seran fonamentals per al progrés de la ciutat. El consistori, tal com ha explicat l'alcalde Collboni, vol impulsar l'activitat econòmica de la ciutat, crear ocupació de qualitat i reforçar la competitivitat de les empreses.

Per a aconseguir-ho, l'Ajuntament ha anunciat la posada en marxa del pla Barcelona Impulsa, que invertirà 890 milions d'euros per diversificar l'activitat econòmica barcelonina. Aquest programa assenyalava 10 àmbits econòmics prioritaris que s'intentaran potenciar: comerç, restaura-

ció, salut, ciència, economia social i solidària, tecnologia i digital i indústries creatives, entre d'altres.

De moment, el consistori proposa una inversió de 890 milions d'euros en el període 2024-2027. A més, durant els pròxims 10 anys, el pla preveu la creació de fins a 180.000 llocs de feina. El Barcelona Impulsa inclou 246 milions d'euros compromesos del 2024 i 215 milions per a l'any 2025.

La Fundació Barcelona Comerç, que va assistir a la presentació del pla, ha remarcat que en el futur "el comerç de proximitat ha de continuar sent motor de progrés, vida urbana i cohesió social".

L'acte de presentació del pla Barcelona Impulsa. Foto: Ajuntament

Juntes som més fortes

Llibreria, Formació, Sensibilització
www.accioperiferica.es

Carrer de Francesc Bolòs, 28. 08031 Barcelona
accioperiferica@gmail.com · Tel. 93 604 98 98

Festa Major de Nou Barris

del 15 al 18 de maig de 2025

Finançat amb
impost turístic

Ajuntament de
Barcelona

Districte de
Nou Barris

Concert de pop ● **Marta Knight, a la Vol**

La cantant de Martorell Marta Knight actuarà el 16 de maig a les 20 h a la Sala Vol del barri del Poblenou de Barcelona després de publicar el seu últim senzill, *Unbothered*, carregat de pop, indie i molta emoció.

L'art que repensa el barri de Bellvitge

INICIATIVA ● “El meu avi netejava altells a Bellvitge, i alguns, com el nostre, van quedar abandonats, i per això el vam recuperar”, explica Javi Morera, net d'un treballador de l'Hospitalet que, juntament amb Sílvia Galí, ha reformat un altell al número 87 de l'avinguda d'Europa. Ara fa un any, el van convertir en un espai que acull residències artístiques amb treballs que aborden problemàtiques socials i urbanístiques del barri.

AFAVORIR EL CANVI

Aquest projecte, anomenat L'Haltell, està format per Morera, que és urbanista, i Galí, mediadora cultural.

Morera ja havia treballat en aquest barri, però s'adonava que les propostes “no arribaven a la ciutadania”. Tanmateix, els dos membres sabien que Bellvitge era una zona amb un fort moviment veïnal, amb iniciatives com *No més*

blocs, i, per això, passat un temps, van obrir les primeres convocatòries artístiques per a creadors perquè desenvolupin projectes artístics durant mesos al nou local. El passat mes de març va acabar el projecte de l'artista i antropòloga Ana Echeverría, anomenat *Laboratorio de prácticas micelares*, que recupera la memòria històrica de Bellvitge amb recorreguts i arxius sonors.

FUTURS PROJECTES

L'artista i els membres de L'Haltell han entrat en contacte amb l'associació de veïns de la zona i, després, Echeverría ha creat un mapa interactiu per conèixer les històries del barri.

Aquests dies ja planifiquen un nou projecte, *Overthinking Overflowing*, per explorar la possibilitat d'una esplorada cívica a la zona de Bellvitge, tocant al riu Llobregat.

Entre llibres i sense drogues: al Prat, la música es llegeix

LECTURA ● A la sala de concerts de La Capsa, al Prat de Llobregat, hi ha una activitat mensual anomenada *Book Clubbing*, on es comenta un llibre vinculat a la música. Les sessions són gratuïtes, tenen lloc l'últim dijous de cada mes i les condueix la periodista musical Eva Sebastián.

El projecte va néixer l'octubre passat per tal que els aficionats a la música poguessin gaudir-ne sense els excessos habituals: “Vam voler crear un espai per gaudir de la música de dia i en un ambient distès”, explica Lucía Vilchez, coordinadora del projecte. Cada mes, els assistents poden obte-

Les sessions del club de lectura musical són gratuïtes i es fan l'últim dijous de cada mes

nir, a la Biblioteca Antonio Martín del Prat, el llibre pertinent, i aleshores n'han de fer la lectura i pensar quins temes volen debatre.

GENERAR DEBAT

L'objectiu de les set trobades és, doncs, que tothom hi digui la seva, sense necessitat de ser un expert en la matèria. Un dia, per exemple, “n'hi va haver un que va dir que la música urbana és un crim”, comenten.

La sessió d'abril es farà el dia 27 i girarà al voltant de *Baleàric*, de Luis Costa i Christian Len, i comptarà amb la presència i una actuació de Costa. “Parlar amb els autors serveix per adonar-se de tot el que hi ha darrere d'un llibre”, apunta Sebastián.

Històries de vida i de mort que es teixeixen a Cornellà

Foto: Col·lectiu Tramadoras

EXPOSICIÓ ● Claudia Falquez sempre viatja amb un petit teler a la maleta. Ella és una de les tretze dones, d'edats i d'origens diferents, que hi ha darrere d'*Entre fils, habitant el teixit*, una exposició de tapissos a càrrec del Col·lectiu Tramadoras que es pot visitar al Castell de Cornellà.

La mostra està dividida en tres blocs: *El misteri de l'existència*, *Teixir-se* i *Oda tèxtil a la natura*. A cada sala s'hi poden veure peces que aborden temes profunds com la natura, el dol i la felicitat. A l'última secció hi trobem *Cosecha IV*, un dels tapissos de Falquez que homenatja el blat de moro del seu país d'origen, Colòmbia.

REIVINDICAR UN VELL OFICI

Presentar obres treballades durant tants anys, i que tracten temes tan profunds, fa pensar a les artistes que avui dia “no s'aprecia prou la feina tèxtil”, i encara menys quan les feines artesanals són vistes com “una moda temporal, com es veu amb el macramé”.

L'exposició es pot visitar fins al 27 d'abril de dilluns a divendres de 10 h a 14 h i de 17 h a 20 h, i els matins del cap de setmana.

El projecte va començar fa un any. Foto: L'Haltell

Salvadiscons: una 'peixera' musical amb més de 8.000 vinils al barri del Poble-sec

REFUGI CULTURAL ● Són quarts de nou de la nit i a la plaça de Santa Madrona del barri barceloní del Poble-sec uns joves seuen maldestrament en un banc i esclafen llaunes amb les mans. Potser també venen a conèixer Salvadiscons com nosaltres. Tiren carrer avall. Un altre dia serà.

Donant-hi una primera ullada, aquesta associació cultural sorprèn pel seu aspecte de peixera musical. Des de fora, es veuen unes enormes prestatgeries de fusta que acullen més de 8.000 vinils.

El bon rotllo comença tan bon punt hi entres. Ens reben tres socis, en David Ayllón, en Salva Torras i la Valentina

Montone, melòmans de soca-rel, que expliquen que tot aquest sarau va començar fa deu anys amb Torras i un antic soci, en Jordi Ribé. Tots dos estaven vinculats a la música i van comprar 600 discos d'un local nocturn i d'un segell que tancaaven. Passat un temps, el juliol del 2021 van obrir aquest local i van començar la compra i venda de discos, amb un focus especial en la música negra. A part, ofereixen sessions de discjòqueis de dimecres a diumenge, així com tallers per aprendre a punxar.

Salvadiscons, amb més d'11.000 socis, és, per tot plegat, un punt de trobada per a amants de la música.

Salvadiscons és al barri barceloní del Poble-sec. Foto: Joanna Chichelnitzky

Esta campaña,
como siempre,
estamos
cerca de ti

Ejercicio 2024

Documentación necesaria para la confección de su Declaración de la Renta (Ejercicio 2024)

- Borrador de la Renta/Datos fiscales**
Enviado por la **Agencia Tributaria** (en caso de haberlo recibido) Este documento permite prescindir de los certificados de empresa, bancos, etc.
- Declaración de la Renta y Patrimonio** del año pasado.
- Certificados** de rendimientos del trabajo, baja por enfermedad, desempleo, pensiones (jubilación, viudedad, invalidez...) y otras retribuciones del trabajo.
- Certificado de **Minusvalía**.
- Certificados de las **cuentas bancarias** con intereses y retenciones, dividendos de acciones y otros rendimientos del capital.
- Recibos de I.B.I.** (Contribución) De las viviendas, fincas rústicas y urbanas, solares.
- Letras, recibos de Hipotecas**, y además, gastos de compra correspondientes a la vivienda habitual.
- Facturas Oficiales** de Obras de reforma en su vivienda.
- SI HA VENDIDO UNA CASA, PISO, LOCAL, PARKING, etc.** la escritura de venta, la escritura de compra o adquisición por herencia, donación, etc. los gastos de adquisición (impuestos, notario, registro, etc.) la plus-valía municipal pagada y si la hubiera, la factura de la comisión de la agencia inmobiliaria.
- INFÓRMENOS**
Si ha realizado una Dación en Pago.
- Justificantes** de aportaciones a planes de pensiones y jubilación.
- Contrato y Recibos de alquiler** de la vivienda habitual del año 2024 (según requisitos)
- DNI y datos personales**
De los contribuyentes y familiares que convivan con los mismos.
- Plan PIVE**, si ha recibido algún tipo de ayuda por la compra de un automóvil debe incluirse en la declaración.
- Ayudas para compra o alquiler de vivienda**. Se deben declarar las ayudas recibidas de la Generalitat por estos conceptos.

Si aún no eres cliente, ¡es el momento de conocernos!

Puedes encontrar toda la información relacionada con la renta en nuestra web www.viajulia.com

Honestidad y servicio, nuestro valor desde 1963

Gestiones notariales · Gabinete de abogados · Asesoramiento y gestión de empresas y particulares
Asesoramiento y contratación de seguros · Inmobiliaria · Administración de fincas

Oficinas Centrales · Via Júlia, 61 · 08042 Barcelona · Telf. 933 506 400 · Fax 933 533 503

Delegación · Via Júlia, 46 · 08016 Barcelona · Telf. 935 210 640 · Fax 933 533 503

www.viajulia.com

Síguenos en:

registro #Agencia Inmobiliaria de Cataluña - acof 0269-1247

“Tinc força tolerància al dolor”

» Maria González, jugadora del SESE, relata com ha superat dos trencaments de lligaments encreuats
 » “En l'últim any he madurat més que mai i espero no oblidar aquests aprenentatges”, diu la poblenovina

Toni Delgado
NOU BARRIS

Mentre preparo part d'aquesta entrevista, conec al metro un grup d'infants que van d'excursió. “Per què apuntes tantes coses a la llibreta?”, em pregunten. “De què treballes?”, continuen. “Ah, ets periodista. I surts a la tele? Ets multimilionari? Ets ric?”, afeixen. Són alegres i inquietes, i s'acomiaden amb la mateixa espontaneïtat amb què parla Maria González (Barcelona, 2001), nascuda a l'Hospital del Mar. La jugadora del SESE ha superat dues operacions de lligaments encreuats del genoll esquerre.

El primer cop que la poblenovina es va trencar va ser el 13 d'octubre de 2019, just abans del descans d'un partit intranscendent amb la Penya, i quan intentava robar una pilota. “Vaig mirar la meva amiga Sara Pascasi i vaig pensar: ‘Quin mal!’ I una estona després, però, ja creia que no era per a tant. Soc així, tinc força tolerància al dolor. No em queixo gaire. I no vaig anar al metge fins a l'endemà, i perquè, quan em vaig llevar del llit, no podia ni caminar”, reconeix.

El 2 de desembre de 2023, a casa, amb el SESE i contra el Manresa CBF, ho va viure d'una manera molt diferent. “Va ser, de nou, en una acció defensiva. Vaig caure al parquet i vaig cridar com mai, de dolor i perquè sabia què m'esperava a partir d'aquell moment. Amb la mirada li vaig dir a la Ferreri que m'havia trencat i, realment, se'm va trencar el cor”, recorda. El SESE vivia i va continuar vivint una temporada “espectacular” amb Enric González, i la Maria estava en un gran moment de forma i confiança. Aquest cop, és clar, va anar d'urgències.

EL DIAGNÒSTIC

En tots dos casos ha tingut mala sort perquè el diagnòstic correcte es va fer esperar. A Badalona, per exemple, se'n va assabentar quan el club la va enviar a la mútua perquè li fessin una ressonància. No s'esperava que li diguessin que tenia els lligaments encreuats i els meniscs trencats.

La segona operació va ser el 30 de gener de 2024 i, a l'hospital, González s'hi va trobar tot l'equip. “Les companyes no em van

Maria González, jugadora del SESE, al Pavelló Virrei Amat, just després de l'entrevista. Foto: Toni Delgado

abandonar en cap moment. La Lúcia —Querol— i la Duna —Moreno— van ser molt constants i imaginatives perquè no m'avorrís. Mai havia viatjat tant com a l'època amb crosses, amb l'equip. Bé, a la Copa del Rei hi vaig anar en cadira de rodes. No ho recomano”, exposa.

De la motxilla hi treu una samarreta rosa, amb un goril·la —en Gori— amb crosses, i dos missatges —“en el consens”, un

“Amb la mirada li vaig dir a Míriam Ferreri que m'havia trencat el genoll”, diu González

cop d'ullet a l'entrenador Enric González, i “believe” (creure). Al dorsal s'hi llegeix Marigon, de Maria González, i el número 10. L'equip la va sorprendre un dia, poc després del diagnòstic. A partir d'aquell moment es va convertir en la samarreta oficial del SESE per a l'escalfament, i Míriam Ferreri també la va fer servir a l'All Star de la Super Copa de Sant Adrià.

EL ROL

En tot moment la van fer sentir particip del grup i l'entrevistada, sempre compromesa, va voler anar a tots els entrenaments i partits, i animar les companyes. Això sí, se sentia malament perquè no podia fer allò que

més li agrada. El seu rol no havia canviat a l'infantil A del Bàsquet Femení Sant Adrià, on era delegada i psicòloga.

EMOCIONS

“Les nenes de la generació de 2010 no són conscients de com em van ajudar. Vam viure els campionats d'Espanya amb el Jordi i l'Adrià Martínez, que és qui ha apostat per la meva figura de psicòloga, que ara exerceixo al cadet A. M'emociona veure com aconseguen el que es proposen. Me les estimo molt”, exposa.

La poblenovina ha heretat la resiliència, el somriure i la persistència dels pares, el Quique i l'Iskra. Pare i filla sempre perdien la final de parelles del concurs del Dia de l'Esport, al col·legi. “Cada estiu llençàvem molts tirs lliures i, per fi, a 6è de Primària, vam guanyar”, rememora. La seva escola va ser la Fundació CIC, en què va estudiar fins a l'ESO i on va començar a jugar a bàsquet.

PRIMERS RECORDS

És l'única d'aquell grup d'amigues que continua a les pistes. “Perdrem els partits per molts punts i jugàvem a la categoria més alta. Jo hi destacava perquè era alta i sabia botar la pilota...”, rememora l'exalumna de Batxillerat als Jesuïtes el Clot. És graduada en Psicologia per la Universitat Autònoma de Barcelona (UAB), on treballa com a administrativa. És funcionària. Les seves prime-

res actuacions a la pista van cridar l'atenció d'equips com el Joviat, de Manresa, o el Bàsquet Femení Sant Adrià.

CEE SANT GERVASI

González es va decantar pel primer i únic club en què va fer una prova, el CEE Sant Gervasi, de Mollet. “Les companyes i l'entrenadora, Chelo Aznárez, mare d'Alba Orois, em van caure molt bé. Allà em van ense-

“Les nenes de la generació de 2010 de Sant Adrià no saben com m'han ajudat”

nyar a jugar a bàsquet i és on més he crescut”, agraeix González, que competiria els dos anys de cadet a la UE Mataró. Era un nou equip format per cinc jugadores del conjunt matoroní i cinc del Sant Gervasi.

El Bàsquet Femení Sant Adrià va ser el seu següent destí, en el primer any de júnior. “Va ser la primera temporada en què vaig jugar pensant que em podien fer fora, i així va ser. Un cop dur després d'un any bonic i dur”, recorda. A la Penya va recuperar la confiança a Preferent B i el curs següent pujaria al primer equip amb Sara Pascasi. Gairebé no va jugar perquè es va trencar els lligaments encreuats i després vindria la covid, i

el curs següent va tornar al CEE Sant Gervasi. No van competir i només van jugar algun amistós. Eren temps de pandèmia. Després, ja fitxaria pel SESE.

EL BÀSQUET

“La veritat és que no m'imagino una vida sense el bàsquet perquè és la meva forma de vida. M'ha regalat el meu cercle íntim, m'ha ensenyat a conviure, m'ha fet superar-me a mi mateixa, riure, plorar... Mai no deixa de sorprendre'm”, enraona.

El passat 8 de febrer, 434 dies després de trencar-se els lligaments encreuats per segon cop, González va tornar a les pistes al Virrei Amat contra el CBF Cerdanyola. “Cada cop que agafava la pilota, em sentia molt estimada pel Virrei Amat. A la grada també hi havia persones molt especials per a mi”, s'emociona. A més, les companyes van omplir el vestidor de fotos i frases increïbles, Laura Hualde i Míriam Ferreri, les capitanes, van dedicar-me unes paraules abans del matx, i l'entrevistada va anotar quatre punts en un partit que van guanyar a la pròrroga.

“UN GUIÓ PERFECTE”

“Sincerament, va ser un guió perfecte per a una jornada que m'havia imaginat tant. El que ja no em va fer tanta gràcia és que, tres dies després, em fes un esquinc de segon grau al turmell...”, afegeix.

Quan juga a bàsquet, no té por a recaure. S'ha preparat molt bé en l'aspecte físic i mental, i sent més forta que mai. “Soc molt més constant a l'hora de fer els físics, sobretot a les cames, i m'he apuntat al gimnàs perquè vull fer tot el que depengui de mi per cuidar el genoll. I res de tot això que t'acabo d'explicar hauria estat possible sense Jordi Serra, el meu fisioterapeuta, que ja és un amic excepcional”, destaca González.

Ara és encara més observadora i empàtica que abans, i capta detalls que abans no detectava i s'escolta més i millor. “Cada persona i cada lesió són un món, i cal respectar que cadascú ho visqui a la seva manera. En l'últim any he madurat més que mai i espero no oblidar els aprenentatges que m'ha regalat la lesió. He plorat moltíssim i m'he permès també estar malament”, tanca González.

línia el diari metropolità

El mitjà que més creix

295.861
lectors metropolitans

usuaris únics de l' 01/03 al 31/03 del 2025 www.linia.cat

grup comunicació21

No t'ho perdís

Foto: FANGO

FANGO

Aquesta primavera, FANGO torna a convertir la Monumental de Barcelona en un espai festiu, amb dues noves propostes musicals. La primera, el 12 d'abril, porta el nom de *Canela a Rama* i fusiona la rumba més de carer amb l'electrònica en diverses sessions en directe de DJ. La segona, *Indie is NOT dead*, el 17 de maig, recuperarà aquest estil de música amb actuacions de grups en directe. Més enllà de la música, el festival també comptarà amb una variada oferta gastronòmica, amb una selecció de *food trucks* amb tota mena de menjars.

Famosos

La *influencer* Aida Domènech, popularment coneguda com a Dulceida (Montgat, 1989), ha estrenat la seva pròpia docusèrie, *Dulceida al desnudo 2+1*. Es pot veure a *Amazon Prime* des del 4 d'abril i segueix la creadora de contingut al llarg d'un any. Més enllà de mostrar el seu dia a dia i tot el que hi ha darrere dels vídeos que penja a les xarxes socials, també treu a la llum moments íntims de la seva vida i carrera professional. La docusèrie continuarà pròximament amb una segona temporada, centrada en el seu matrimoni i el naixement de la seva filla. Dulceida destaca per ser la primera *blogger* d'Espanya i, més enllà de les xarxes, per haver treballat de model i d'actriu. També és famosa per haver estat una de les primeres figures públiques a declarar la seva bisexualitat. Ha guanyat diversos premis, com el Best Influencer Forbes 2022.

La fitxa

QUI ÉS?

D U L C E I D A

ÉS FAMOSA PER...

Ser una reconeguda 'influencer'

És considerada la primera *blogger* d'Espanya

QUÈ HA FET?

Presentar la seva docusèrie

Revela les seves intimitats i moments més personals

A LES XARXES...

Felicitations per la producció

Els fans descobreixen una nova faceta de Dulceida

Llibres

El loco de Dios en el fin del mundo
Javier Cercas

Es tracta d'una novel·la que aborda una de les preocupacions fonamentals de la societat actual: el paper de la religió i de l'espiritualitat avui dia i la recerca de la immortalitat. Ho fa partint d'una proposta que li va fer el Vaticà, que, de forma insòlita, li va oferir fer un viatge a Mongòlia juntament amb el papa Francesc.

Teatre

Un monstruo viene a verme
José Luis Arellano

Arriba al Teatre Apolo de Barcelona l'adaptació teatral de la novel·la de Patrick Ness que Juan Antonio Bayona va portar a la gran pantalla. Explica la història d'en Conor, un nen de 13 anys que cada nit té el mateix malson des que la seva mare va caure malalta. Amb un monstre que se li apareix al jardí, viu diferents aventures, fins que decideix fer front a les seves pors.

Música

Post
Carles Viarnès

El pianista i compositor Carles Viarnès presenta aquest disc, amb una nova sensibilitat que posa èmfasi en els detalls, el retorn a l'atenció plena i la contemplació. El músic compagina el seu instrument habitual, el piano, amb l'hiperorgue que tants bons resultats creatius li va donar en el seu anterior àlbum, a més de fer servir seqüenciadors i sintetitzadors.

Pelis i sèries

Molt lluny
Gerard Oms

El film narra la història d'en Sergi, que viatja a Utrecht amb la família. Però abans d'agafar el vol de tornada a Barcelona, pateix un atac de pànic i decideix quedar-se a Holanda. Incapaç de donar una explicació lògica als seus, talla el contacte amb el passat. A partir d'aquell moment, haurà de sobreviure sense diners, sense casa i sense parlar l'idioma.

MITJANS DE PROXIMITAT, EL BATEC DE LA COMUNITAT.

Tota comunitat necessita un cor, un cor per fer-la bategar, per crear vincles, per reforçar la identitat, per arrelar-nos al territori. I en un món de canvis i d'incerteses, oferir informació propera amb un periodisme rigorós i de confiança.

AMIC, 600 mitjans de proximitat, a tots els territoris de parla catalana.

amic

CONSELLS PER VIURE MILLOR

ESTILS DE VIDA

Abans que et cremis, fes això

Foto: Freepik

📍 SALUT LABORAL

Un estudi impulsat per l'UGT revela que gairebé un 40% dels sanitaris presenten nivells molt alts de la síndrome d'estar cremat per la feina, coneguda popularment per la seva terminologia anglesa, *burnout*. L'anàlisi parla només dels treballadors de l'àmbit de la salut, però aquest fenomen afecta molts altres sectors. És evident que la solució implica les estructures de poder de l'empresa, però hi ha algunes coses que podem fer com a treballadors per prevenir alguns d'aquests incendis.

Les principals raons per estressar-se, segons l'informe, són la falta de reconeixement, l'elevat ritme de treball i la falta de suport per part dels supervisors. Tres factors que ben segur es reproduïxen en molts llocs de treball. Per corregir-ho, en primer lloc, hem de fer valdre la nostra feina i recordar totes les tasques que assumim. També podem proposar millores en l'organització, perquè s'adapti millor als ritmes de treball. Finalment, cal demanar el suport que calgui, per escrit i amb bons arguments.

En paral·lel, i per si de cas, els especialistes en *burnout* recomanen aprendre a desconnectar fora de la feina, combinant activitats d'oci i físiques que ens ajudin a apagar els focs interiors.

Les claus

SUPORT

Cal avançar-se a les situacions d'estrès i reclamar ajuda si sentim que les càrregues de feina o les responsabilitats són excessives

ESPORT

Les activitats físiques i l'esport contribueixen a descarregar tensions acumulades al llarg de la jornada laboral

VINCLES

Quedar amb amics o familiars després de la feina ens permet desconnectar de les obligacions i mantenir els vincles afectius

FLEXIBILITAT

En situacions estressants, tant a la feina com a casa, convé organitzar-se d'una forma més natural i flexible

Foto: Freepik

Segueix-nos

a les xarxes socials

@linianoubarris

x

facebook

instagram

Ram de les Històries

Al Ram de les Històries, un dels grups del Ram de l'Aigua, la nova associació LGTBQ+ de Barcelona, hi ha club de lectura, projeccions de pel·lícules, tallers de dansa, col·loquis...

Apunta-t'hi ja!

ramdelaigua.org
 [@ramdelaigua](https://www.instagram.com/ramdelaigua)

27 D'ABRIL

La Grossa de Sant Jordi

TOCA QUE TOCA

Loteries de Catalunya

Et toca a tu. Ens toca a tots